

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Viata, o poveste netrucată
 CĂLĂTORIE UNICĂ / VOYAGE UNIQUE

Mihaela CD

Aurelia Rînjea

Volumul Aureliei Rinjea „**Călătorie Unică / Voyage Unique**” este o carte de poezie bilingvă, fiind publicată în limba româna și franceză la editura Stef din Iași, în ianuarie 2023, pe care autoarea îl dedică: „*prietenilor mei scriitori, iubitori de Pace, de Frumos și de Adevăr!*”

Binecunoscuta poetă Aurelia Rînjea are o bogată activitate literară, fiind poet și cronicar, colaborator la numeroase reviste de literatură și autoare a 52 de volume personale.

În cuvântul său de introducere, intitulat „**Suprema bucurie - Viața**”, autoarea ne prezintă viața ca pe „*O poveste adevărată, o poveste în care vedem doar ce vrem sau ce putem să vedem*” și explică „*Poate pentru că un cristal dintr-o oglindă vrăjită, precum în Crăiasa Zăpezii, de Hans Christian Andersen, ne-a limitat orizontul și nu ne lasă să vedem*”, iar ceea „*Ce cunoaștem, este de fapt ce recunoaștem. Dacă nu cunoaștem, înseamnă că nu a venit timpul să cunoaștem, iar cristalul vrăjit are rostul lui, chiar și atunci când, din când în când, unii oameni cu harul revelației, au acces la cunoaștere.*”

Vorbele autoarei vin să confirme ceea ce afirma Eminescu și anume că: „*Ceea ce pentru noi este un adevăr absolut e numai rezultatul (poate relativ) de cultură a vremilor trecute*” (Mihai

Eminescu), adică cu alte cuvinte adevărul pe care îl recunoaștem, este cel cu care am fost învățați sau poate cel pe care am fost lăsați să îl cunoaștem. Dar rezumându-ne la ceea ce cunoaștem până în prezent, viața este o călătorie unică și o poveste adevărată.

Autoarea Aurelia Rînjea vede oamenii ca fiind „*ființe divine, a cărei esență sunt iubirea și lumina*”, iar despre sine spune: „*Mă simt un suflet oferit cu brațele întinse lanțului de inimi ce bat la unison, sub lumina Binelui Universal. Prin scris mă simt liberă. Este o faptă înțeleaptă pe care independența și libertatea spiritului meu au ales-o, în acest timp al căutărilor, pentru a-mi ridica în căușul inimii noi stâlpi de lumină ce să susțină templul lăuntric, scaldat acum, mai mult ca oricând, în oceanul meu de iubire. Iubesc poezia, iubesc viața, în această lume întoarsă pe dos! Cu siguranță nu întâmplător mă aflu aici, pe această planetă, unde spiritul meu rezonază cu inimile iubitorilor de frumos și unde aduc stropul meu de Lumină și bucurie oamenilor*”.

Poeta înțelege că rolul luminator al poetului în lumea atât de deabusolată de azi este poate mai important decât a fost vreodată. Poetul umblă „*Desculț prin lume / Prin piețe și timpuri austere / Poetul îi iubeste pe toți*” (Netăcere). Poeții sunt deseori însingurați, iar creativitatea îi face să pară bizari față de oamenii de rând: „*Poeții - niște ființe stranii. / Trăiesc într-o singură cameră, / În mai multe case deodată, / Într-o singură casă / Din mai multe orașe, / Pe o Planetă / În mai multe universuri.*” (Straniu), iar singurătatea este „*închisă într-o carte*”. Cuvintele sunt ca și niște prunci pentru poeta, singurătatea este „*ultima închisoare în care sufletul e liber*”, unde clipele au săpat în stâncă „*cuib pentru poeme orfane*”. Printre „*singurătățile zgribulite*”, se observă „*tristețea pianului*”, ce cade în „*umbra lacrimilor*”.

Poeta Aurelia Rînjea nu se lasă doborâtă de singurătate, se ridică, trăiește și „Face punte pentru tristețe / Pentru o călătorie / Aducătoare de bucurie / Din litere mărunte” (Binecuvântare), apoi continuă: „Cerulea mă leagănă”, „stau cuminte în colivia mea”, „Un copil nu se mai joacă”, „Se agață de soare”, „Număr pe degete / Clipele dăruite”, „Vibrează poezia”, „Unde lumina / Își odihnește gândurile, / Iar curcubeul / Își adapă caii”(Sublim).

Cartea „**Călătorie Unică / Voyage Unique**” este bogată în structuri inedite, construcții unice, stelare, prin care poeta traduce în cuvinte „Vocile Universului, / Pe care doar inima / Le înțelege, / Modulându-le / În flashuri de viață”, (Linie continuă). Întregul volum este un evantai multicolor presărat cu sclipiri, un „miracol fără sfârșit”, un „poem nevindecat”, „un dor de lumină”, în care autoarea creează „Punți peste doruri”. Întâlnim aici magnifice și originale expresii spatio / temporale, în care este creionată scurgerea timpului: „Ziua se sparge în cioburi”, „cruce fără timp”, „clopotul cerului”, „E melancolic timpul. / Își scutură secunde”, „orizontul mișcător”, „timpul întunecat”, „Pulsează ca o inimă / Curcubeul”, „Privesc clepsidra / Este mirată și ea / Nu mai e timp / Pentru neiubiri” (Cursa), „Niște trenuri mici / Aleargă în palmă, / Pe linia vieții, a inimii” (Instantanee), „Timpul curge / picuri de memorie, / treptele vii. / Într-un regal / Al Lumii Noi” (Uvertură).

În viziunea poetei, poezia este mult mai mult decât literatura, poezia este trăire, este o stare de bine, un panaceu universal ce vindeca sufletul, este o formă de iubire profundă pe care o oferi cititorilor și nu în ultimul rând este un carburant omnifuncțional ce ține de foame, de sete, de dor și de singurătate. Superb este descrisă poezia de către autoare: „E claviatura prin care / Îți activezi o stare nouă, / Poetică, atât de specială / Și de sfântă. / O terapie a sufletului. / Cea mai profundă formă / De iubire!” (Exercițiu de poezie) și într-o stare de exaltare exclamă: „Da, Poezia ține de foame. / De sete, de dor, / Dar cel mai mult / De singurătate” (Scânteie).

Depozitare ale scânteilor divine pe care poetul le-a transformat în versuri, cărțile sunt vehicule ce transportă scrierile de la scriitor la cititor. Prin ele, scriitorul transmite mesaje de lumină nu doar cititorului de azi, dar și cititorului de mâine. Cărțile transmit cunoaștere, iar „Cunoașterea înseamnă împlinire a cunoaște este a fi” (Osho). Cum ar fi lumea fara cărți? Ele se cer să fie scrise pentru a lumina chiar și pe „orbii lumii” și pe cei cu „săgeți otrăvite”: „Cărțile ca și copiii / Își cer dreptul la viață. / Dau din coate să ființeze. / Una o cheamă pe alta / Dincolo de orbii lumii / Cu săgeți otrăvite” pentru că ele sunt: „Cărțile - un luminisț ființial, / Unde trăiești / În lumina proprie, / Luminând fără umbră, / Ca o reflecție / A iubirii divine” (Supraviețuire).

Prin poezie autoarea găsește un mod de supraviețuire nu doar pentru sine, dar și pentru cei care nu vor, nu pot sau nu știu să vadă adevărul și crede într-o salvagardare planetară prin cunoaștere și iluminare, pentru că în ființa sa există un simț civic, o responsabilitate care îi apasă pe umeri, aceea de a nu rămâne în tăcere, de a nu rămâne indiferent la transformările globale.

În volumul „**Călătorie Unică / Voyage Unique**” autoarea ne prezintă viața așa cum este ea, „o poveste adevărată”, punând accent pe realitatea vremilor ce le trăim: „Oamenii au mințile torturate / De frică, / Mereu în stare de urgență, / Fără drept la o informare obiectivă. / Un război informațional”... „Un cerc vicios” și cuprinsă de durere răbufnește: „Deschideți-vă mintea / Pentru a gândi. / Un tunel al timpului / Ne duce de unde am plecat” (Un cer). Și ca o consecință a faptului că ne învârtim în cerc și ajungem mereu de unde am plecat, își pune în mod spontan întrebarea: „Oare oamenii sunt nebuni?” (Incertitudine). Oripilată de atâta necinste și murdărie, autoarea se întreabă: „Când vor învăța oamenii / Să pună pe primul loc Divinul, / Să-l caute, / Să se ierte pe ei înșiși, / Fără să-și piardă sufletul, / Fără să trăiască, / Fără a ști adevăratul / Drum spre Acasă?” (Întrebare), „Oare am pierdut drumul?” (Treceri).

Răutatea lumii, ura, neputința și durerea sufletească sunt zugrăvite în imagini sterpe, îmbibate de deznădejde și tristețe: „Pământul plânge / Numără / Bătăile de inimă / Ale pietrei” (Neputință), „Nu mai știu să strig, / Nici să cer, nici să caut, / Doar iubesc / Printre monștrii planetei / Car străzile în spate. / Descompun ora / În franjuri de clipe” (Respirație), „Copii și mame / Fug din calea urii” care este deja un tablou destul de terifiant însă care, pentru cei care decid nu-i decît: „Un joc al vieții / Și al nevieții, / Pe tabla de șah / A oligarhilor lumii” (Disperare).

Fericirea și-a schimbat și ea aspectul, oamenii nu mai știu să fie fericiți, nu mai găsesc calea spre fericire: „Tot mai multe măști mimează / Cum ar fi să fie fericiți” (Un soft). Lumea virtuală atrage tot mai mulți adepți, iar viața în fața ecranelor se trăiește virtual, într-o realitate paralelă: „Renaștem pe facebook. / Fericirea o experimentăm / Prin like-uri. / A devenit singura vrajă / Ce cade peste umanitate” (Adevăr). Autoarea profund îngrijorată de viitorul umanității și al omenirii se întreabă: „Încotro merge

lumea? / Oamenii doar se ceartă. / Se urăsc și aleargă / Ca niște roboți fără suflet. / Mimează că trăiesc. / Copiii par niște mașini / Gata să răspundă la comenzi, / Să se joace singuri” (Încotro).

Toate schimbările în rău pe care le semnaleză atât de deschis și transparent autoarea, au venit în timp, puțin câte puțin, unii au sperat că lucrurile se vor îndrepta, alții prea ocupați nici nu au avut timp să le observe, iar cea mai dureroasă categorie este a acelor care cresc și se formează ca oameni într-o societate deja defectă, ei nu au cum să vadă problema și nici măcar nu înțeleg că ceva este greșit, pentru că firescul lor este altul. Oare pentru ei nu e prea târziu?

„*Fiecare suferă cât simte și mai ales cât înțelege*”- (Nicolae Iorga). Autoarea Aurelia Rînjea înțelege că este vorba de „*Un circ sinistru, încurajat / De ignoranța oamenilor*” și tocmai de aceea încearcă într-un gest disperat să mai deschidă inimi și minți spre cunoaștere, spre iubire, spre Dumnezeu. Pentru aceia care înțeleg, suferința devine tot mai insuportabilă, pentru că disperarea crește proporțional cu nivelul de cunoaștere și simțire al pericolului.

Trista realitate iese la iveală, nu mai este niciun secret, nu se mai pune preț pe educație așa cum era în trecut: „*Urme de oameni. / Inteligența e sădită / În computere, / Alimentate de irațional. / Cineva șterge baza de date / A trecutului, / În amintirea / Unui virtual / Umanism*” (Doar Amintire). Valorile vechi, morala, discernământul și dreapta credință toate trebuiesc uitate, șterse, pentru a se impregna în creier noua normalitate. Adevărurile lor nu mai corespund cu adevărurile noastre, socotelile ies cu milioane de virgule, se înfurie cerul, până și Soarele devine vânat de furie, căci până mai ieri era unicat. Pe zice ce trece, crește nevoia de virtual, ne mutăm toți după un plexiglass colorat. Nimic nu mai este palpabil, nu mai există, ieri totul poate fi modificat sau șters cu o comandă pe o tastă, căci ea nu simte, nu plânge, nu se tânguie, ea doar execută o comandă! Plină de frustrare, autoarea pune întrebări, purtând un dialog imaginar, printr-o adresare directă: „*Printre voi, / Cei care nu mai știți / Punctele cardinale, / Nici cum vă cheamă, / Care nu știți / Încotro vă grăbiți / Pe planeta asta, / Care oftează / Cufundată în întuneric*” (Dar divin).

Poeta Aurelia Rînjea dă dovadă în versurile sale de o iubire, vie, profundă și reală, de neam și țară în care românul este: „*Om în rai, / Domn de rouă*” și „*Strămoș ancestral, / De păstor carpatin, / Lăudat fie numele tău!*” (Românul), și nu-și pierde speranța căci: „*Românii sunt oameni / Cu spiritul pur, / Cu smerenia sădită / În suflet*” (Românii), „*Românii / Sunt brazi, / Îmbrăcați cu istorie*” (În taină), iar „*Tradiția noastră, / A poporului român. / O sămânță aruncată / În pământul viitorului, / Credința în om, / În Dumnezeu, / În valorile fundamentale, / În spiritul care înfrânge / Vremelnicia, / În favoarea roadelor de aur / Ale conștiinței*”, iar aceasta constituie „*O lecție care se învață din mers, / Dând timpului valoare / Spre a te ști și simți Om, / Spre a te ști și simți Român, / Demn în Țara ta de Rai / Și în Lume! / Asta ne învățăm copiii!*” (Să fii român). Prin exemplul propriu, prin aceste scrieri, deosebit de profunde, autoarea simte că își face datoria față de neam, încercând să sensibilizeze cititorii asupra realilor valori ce trebuiesc predate copiilor.

Poezia autoarei Aurelia Rînjea poartă în a.d.n.-ul ul versurilor sale semnele cosmicității prin elemente vizuale și sonore ce co-există într-o compilație de expresii de factură cosmică: „*frunza celestă*”, „*arbore cosmic*”, „*iubire de Lună*”, „*torța ce aprinde stele*”, „*Vântul cosmic*”, „*galaxiile din palmă*”, „*Cerul te recunoaște*”, „*explodează singurătatea*”, „*aprinzi pe cer / Atâția sori*, cât și expresii de factură auditivă cu sunet de cântec, de romanță, de doină, de explozii, de murmur sau de vibrație în șoaptă: „*Arcuș vertical*”, „*Sună a icoană*”, „*liedul cu răcoare violet*”, „*Vibrație duală*”, „*Cânt la un pian / Muzica unei lacrimi viitoare*”. Uneori însă nu se aude decât tăcerea lumii, o liniște greu de înțeles: „*Liniștea lumii din ramuri / O simfonie, pe care oamenii / N-o înțeleg*”.

În urma unor întâlniri stelare pe care le-a avut autoarea, Volumul „**Călătorie Unică / Voyage Unique**” conține și câteva poezii adresate. Astfel poeziile: „*Romani*”, „*Un Sfinx*”, „*Un brad român*”, „*Aripi*” sunt destinate unor personalități literare pe care le îndrăgește și le respectă și cărora le dedică aceste poeme.

Inima Aureliei Rînjea este plină de iubire, de bunătate și de tristețe. Poeta nu poate să rămână imună la ceea ce se întâmplă, răsărind instantaneu versuri de o mare sensibilitate, ce dovedesc un altruism deosebit: „*Pe Planeta asta, / Prea mulți copii triști. / Bolnavi, flămânzi sau orfani, / Unii nu știu să citească. / Își poartă doar bucata lor simplă / De viață, / În natura, care doar ea îi iubește, / Mai mult decât oamenii. / Mă întreb: / Cum poate încape Pământul / tristețe și ne iubire? / I-aș aduce pe toți în sufletul meu / Și le-aș povesti / Cum ar trebui să fie lumea, / Cum ar trebui să fie copilăria. / O Țară de Poezie, / Într-o Iubire universală!*” (O țară).

Planeta suferă de indiferență! Nimănui nu-i pasă decât de sine. Oamenii au devenit inumani, fiecare aleargă grăbit chiar dacă nu știe unde se grăbește, dar asta e ritmul. Soluția ideală pe care o vede autoarea este „Iubirea universală”, o oaza de bunătate și iubire infinită, precum este sufletul său altruist.

În cartea „**Călătorie Unică / Voyage Unique**” autoarea Aurelia Rînjea, ne atenționează într-o nemărginită bunătate și iubire de semeni, parcă vrând să ne protejeze de pierderea noastră deșartă, în abis și ne îndeamnă: „Nu judeca pe nimeni. / Poți să iubești infinit. / Umbra îți dă târcoale. / Ar vrea să gândești negativ. / Nu fi supărat pe nimic”... „Oamenii au roluri, / Instrumente prin care / Îți vindeci sufletul. / Dar tu iubește până la capăt” (Rămâi în Iubire).

Prin poezia sa, autoarea Aurelia Rînjea invită cititorul la bunătate, la speranță, la o stare de mai bine, de a căuta adevărul și a dărui iubirea, sperând într-o trezire prin poezie, sperând la un nou început „*Tăcem prin poezie, / Iubim prin poezie, / Suferim prin poezie, / Ne eliberăm prin poezie. / Simți suflarea divină, / Puterea de a mișca / Și a schimba ceva / În inima celuilalt. / Poezia o porți cu tine, / Ca o amprentă a absolutului / Ce dă culoare și adevăr / Firii noastre. / E revelație, trezire, / Resetare a timpului / Pentru un nou început*” (Exercițiu de poezie).

Viața este o poveste care se scrie zi de zi și care este o poveste adevărată, netrucată. Viața este calea unică dată de Dumnezeu pentru a ne mântui și a fi vrednici de viața veșnică. Călătoria prin viață se simte și se trăiește, pas cu pas, iar ca să afli dacă are happy end sau nu trebuie să o trăiești, nu poți să o derulezi pe repede înainte. Important nu este finalul, ci călătoria, dar în ziua de azi marea majoritate par să nu înțeleagă acest lucru. Fiecare om cu viața lui. Nu seamănă o poveste cu alta, chiar dacă la un moment dat se intersectează precum șoselele, nu putem sări dintr-o viață în alta, rămânem mereu în aceeași viață, în călătoria noastră unică! Dar pentru că orice călătorie are și un scop, trebuie să te întrebi care-i scopul tău, pentru ce trăiești până la urmă?! „Viața nu înseamnă a trai ci a ști pentru ce trăiești”- (Nicolae Iorga).

Găsește scopul călătoriei tale, cititorule și fii fericit! Trăiește fiecare zi cu iubire și recunoștință! Călătoria este unică și ireversibilă!

Calde felicitări, autoarei pentru o carte de excepție!

O pledoarie pentru
Viața trăită demn,
unde spiritul românesc
se prinde
într-o horă a păcii,
cu celelalte popoare!

*

Un plaidoyer pour
une vie vécue
dans la dignité,
où l'esprit roumain
est pris dans une danse
de paix, avec
les autres peuples!

AURELIA RÎNJEA

ISBN: 978-606-028-948-7

www.editurastef.ro

CĂLĂTORIE UNICĂ / VOYAGE UNIQUE

AURELIA RÎNJEA

Aurelia Rînjea

Editura
Stef

Călătorie unică
Voyage unique